

Arrest

nr. 166 872 van 28 april 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 februari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 januari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, D.(...) M.(...) F.(...), bent een Afghaanse Pashtoun die in 1994 geboren werd in het dorp Naghrak in het district Surkhrod in de provincie Nangarhar. Op 20 augustus 2012 diende u een eerste asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. U verklaarde bij deze asielaanvraag het volgende:

U, D.(...) M.(...) F.(...), werd 19 jaar geleden geboren in het dorp Naghrak, district Surkhrod, provincie Nangarhar. U woonde er met uw ouders, zus en twee jongere broers tot uw vader 5 jaar geleden stierf aan een ziekte. Sindsdien moest u mee voor het gezin zorgen. U ging in de leer bij een kleermaker in Surkhrod en gedurende 3 maanden werkte u ook als taxichauffeur. Toen uw vader ziek was, leende hij geld van uw stiefoom, mauwlawi H.(...). Uw stiefoom spendeerde ongeveer 500.000 kaldar aan uw vader. Na de dood van uw vader eiste hij het geld terug en nam hij jullie gronden - 4

'besua' ter waarde van 240.000 Kaldar (1 'jerib' is ongeveer 20 'besua') - in beslag. Ongeveer 4 jaar en 9 maanden lang kwam hij wekelijks langs bij jullie thuis om zijn geld terug te vragen. Hierbij werd u herhaaldelijk geslagen. Terwijl werkte u als kleermaker en later ook als taxichauffeur op de route Surkhrod-Jalalabad-Darunta. Uiteindelijk eiste hij van u dat u voor hem als chauffeur zou werken om zo uw schulden af te betalen. U had geen andere keuze dan akkoord te gaan en sindsdien vervoerde u voor hem bepaalde pakketten naar een aantal personen. 2 maanden nadat u dit werk voor hem begon te doen, ontdekte u dat u ondermeer materiaal voor explosieven vervoerde waarna u uw oom hiermee confronteerde. Hij gaf toe dat hij een talib was, maar dreigde ermee u en uw familie te doden indien u hierover iets zou vertellen. Enige tijd later pleegden de taliban een aanslag op Nilofar Aziz, een lid van de Provinciale Raad. Eén van de aanvallers werd gearresteerd en hij noemde uw naam als één van de chauffeurs die hen materiaal en wapens bezorgde. Een vriend en tevens talib bracht u hiervan op de hoogte en spoorde u aan om onder te duiken. U verschool zich de volgende 8 à 10 nachten bij uw leraar (kleermaker). Intussen had u 2 oproepingsbrieven van de autoriteiten gekregen waarin ze u opriepen zich bij hen aan te melden. Hierna ging u even naar huis waar u alles tegen uw moeder vertelde. Zij vond dat u Afghanistan diende te verlaten en samen met uw tante slaagde ze erin 12.000 dollar voor uw reis naar Europa te verzamelen. 6 à 7 dagen later – begin hamal (de 1e hamal valt op 21 maart) - verliet u Afghanistan. Kort na uw vertrek stuurden de taliban u een dreigbrief waarin ze u bezwoeren geen geheimen door te vertellen en zich aan te sluiten bij hun strijd tegen de bezetter. Ze doorzochten ook uw huis waarbij ze de boel kort en klein sloegen. U was 10 maanden onderweg en op 20 augustus 2012 kwam u aan in België. Diezelfde dag diende u uw asielaanvraag in.

Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legde u bij uw eerste asielaanvraag volgende documenten neer: twee 'taskara's' (Afghaanse identiteitsdocumenten), een dreigbrief, twee oproepingsbrieven, 4 foto's van uw oom en een memorykaart met daarop de video van de ravage die de taliban hadden veroorzaakt bij u thuis.

Op 18 februari 2013 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus inzake uw asielaanvraag. U ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Op 5 september 2013 bevestigde de RvV de beslissing van het CGVS in het arrest met nummer 109119.

Uit vrees voor een repatriëring naar Afghanistan en omdat u in België niets of niemand had vertrok u in het najaar van 2013 naar Italië. U verklaart ongeveer 7-8 maanden te hebben verbleven in Italië, in de stad Torino. Op 7 oktober 2013 diende u in Italië een asielaanvraag in. In februari 2014 verkreeg u in Italië het statuut van subsidiaire bescherming. U kon er enkele maanden in een opvangcentrum verblijven en kreeg uw documenten. Nadat u het centrum diende te verlaten kreeg u echter problemen bij het vinden van een woonplaats en werk en besloot u te vertrekken uit Italië. U reisde naar Calais in Frankrijk met de bedoeling door te reizen naar het Verenigd Koninkrijk. In december 2014 werd u in Brugge aangetroffen door de politie. U werd overgebracht naar het gesloten centrum voor asielzoekers van Merksplas, waar u op 12 januari 2015 onderhavige tweede asielaanvraag indiende en waar u verbleef tot 13 februari 2015.

In onderhavige tweede asielaanvraag houdt u vast aan uw initiële asielmotieven die u ook uiteenzette bij uw eerste asielaanvraag, namelijk uw vrees voor de taliban en voor uw (stief)oom mauwlawi H.(...). U stelt wel iets te willen veranderen aan uw verklaringen over de omstandigheden waarin uw vader jaren geleden om het leven kwam. Bij uw eerste asielaanvraag verklaarde u dat uw vader stierf aan de gevolgen van een ziekte. Nu verklaart u echter dat uw vader om het leven kwam tijdens gevechten en dat hij eveneens, net als uw oom, een actief lid was bij de taliban. U stelt dit bij uw vorige aanvraag te hebben verzwegen op aanraden van andere mensen. Ze zouden u hebben gewaarschuwd dat u hierdoor misschien een negatieve beslissing zou kunnen krijgen. U was nog jong en wist niets van de asielprocedure, dus u volgde hun raad op. Verder wenst u niets te veranderen aan de verklaringen die u eerder aflegde. U voegt wel toe geen contact meer te hebben met uw moeder en broers en zus in Afghanistan. De laatste keer dat u met uw moeder sprak, kwam u te weten dat kort na uw interview bij het CGVS in het kader van uw eerste asielaanvraag, in januari 2013, er een explosie zou hebben plaats gevonden in het huis van uw familie. Uw moeder en broer raakten hierbij ernstig gewond en dienden voor verzorging naar het ziekenhuis te gaan. Ongeveer een maand na deze explosie zou uw familie een dreigbrief hebben ontvangen vanwege de taliban, gerelateerd aan deze explosie en met de waarschuwing dat u zich diende aan te melden bij de militaire raad van taliban van Tor Ghar. Kort voor uw gehoor op het CGVS inzake onderhavige tweede asielaanvraag kwam u in contact met uw tante in Surkhrod. Zij vertelde u dat uw moeder en broers en zus door uw oom of door de taliban werden meegenomen naar een onbekende plek en dat ze sindsdien spoorloos zijn. U heeft geen idee waar uw familie momenteel is en of ze nog in leven zijn. Verder voegt u toe een nieuwe asielaanvraag in te dienen in België omdat u zich verloren voelt, omdat Afghanistan nog steeds een gevaarlijk land is voor u en omdat de documenten die u kreeg in Italië u niet kunnen helpen.

Ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag legt u volgende originele documenten voor: enkele foto's van uzelf, uw vader en uw oom, uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs) en die van uw vader, documenten van de ziekenhuisopname van uw moeder en uw broer in het Public Health Hospital in Nangarhar (met vertaling), 2 bevestigingsbrieven omtrent uw problemen van de burgemeesters van uw regio (met vertaling), een dreigbrief van de taliban (met vertaling), een bevestigingsbrief van de malliks (dorpsouderen/hoofden) van uw regio, een huurcontract van de woning die uw familie een tijdje geleden huurde en enkele voorbeelden van de elektriciteitsrekeningen die ze betaalden, enkele foto's van het huis van uw familie dat werd overhoop gehaald en dat beschadigd was na de explosie, de enveloppes waarmee uw tante u deze documenten toestuurde vanuit Afghanistan en enkele kopieën van documenten omtrent de communicatie die uw sociaal assistente in België had met de dienst Tracing van het Rode Kruis inzake de zoektocht naar uw familie.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen en na onderzoek van alle elementen aanwezig in uw administratief dossier, wordt door het CGVS opnieuw geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie is dat u geen nieuwe elementen naar voren brengt die toelaten de eerder genomen weigeringsbeslissing te wijzigen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het CGVS inzake uw eerste asielaanvraag reeds op 18 februari 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus nam omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas was ondermijnd en er geen geloof kon worden gehecht aan uw asielmotieven. Op 5 september 2013 bevestigde de RvV deze beslissing van het CGVS in het arrest met nummer 109119. Het CGVS kan zich er dan ook toe beperken om heden in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken die u nu aanhaalt bij uw tweede asielaanvraag, dit weliswaar in het licht van alle in uw dossier aanwezige elementen. Hierbij moet worden opgemerkt dat u in uw huidige asielrelaas verder bouwt op uw initieel asielrelaas, waar u aan vasthoudt (CGVS, p. 11-12), en dat door het CGVS als ongeloofwaardig werd bevonden. Hierdoor kan er ook aan uw huidige asielrelaas geen geloof gehecht worden.

U gevraagd naar de reden van uw huidige tweede asielaanvraag en of er nieuwe elementen zijn die u wenst toe te voegen, nieuwe dingen die intussen sinds uw vorige asielaanvraag gebeurd zijn of zaken die u wenst te wijzigen aan uw vorige verklaringen, dan vertelt u over de andere omstandigheden waarin uw vader om het leven zou zijn gekomen en de problemen die uw moeder en broers en zus nog zouden hebben gekend met uw oom en met de taliban na uw vertrek. In verband met de dood van uw vader dient kort te worden opgemerkt dat deze wijziging in uw verklaringen over de omstandigheden waarin uw vader om het leven kwam, niets kan wijzigen aan de beoordeling omtrent de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Integendeel, als uw vader, zoals u nu zegt, geen hartproblemen had, was er dus geen financiële lening nodig van uw (stief)oom, wat u beweerde bij uw eerste asielaanvraag, en valt bijgevolg ook het drukkingsmiddel weg dat uw oom tegen u kon gebruiken, namelijk dat u voor hem moest komen werken om de schulden af te betalen. Binnen de context van de huidige verklaringen die u geeft komt het asielrelaas waar u aan vasthoudt dus nog minder aannemelijk over. Vervolgens zijn er uw verklaringen over de problemen die uw moeder en broers en zus zouden hebben gekregen na u uw vertrek, in navolging van de problemen die u had en die u deden vertrekken uit Afghanistan: er zou een explosie hebben plaats gevonden in het huis van uw familie waarbij uw moeder en broer ernstig gewond raakten, uw familie zou daarna een driefbrief hebben ontvangen vanwege de taliban en meer recent zou u hebben vernomen dat uw moeder en broers en zus door uw oom of door de taliban werden meegenomen naar een onbekende plek (CGVS, p. 5-6, p. 7 en p. 11-12). Gezien er geen geloof wordt gehecht aan de problemen die u stelt te hebben gehad met uw (stief)oom en met de taliban, kan er ook geen geloof worden gehecht aan alle gebeurtenissen die u hier verder aan verbindt. De problemen die u aanhaalt die uw familie zou hebben gekend met uw (stief)oom en met de taliban na uw vertrek en ook nu meer recent, liggen immers volledig in het verlengde van het initiële asielrelaas dat u vertelt (p. 11-12).

Uit bovengestelde vaststellingen dient te worden besloten dat u geen elementen aanbrengt die een ander licht zouden werpen op de eerdere beoordeling van uw asielmotieven. U heeft met andere woorden niet aangetoond dat u een gegronde vrees voor vervolging hebt op basis van één van de criteria van de Conventie van Genève. De eerder genomen weigeringsbeslissing van het CGVS inzake de toekenning van de vluchtelingenstatus blijft bijgevolg behouden.

De nieuwe documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. In verband met deze documenten dient te worden opgemerkt dat deze enkel bewijswaarde hebben indien zij worden

ondersteund door een geloofwaardig en coherent asielrelaas, wat in casu niet het geval blijkt te zijn. Uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs) en die van uw vader zijn louter een indicatie voor uw Afghaanse nationaliteit, dewelke niet betwist wordt door het CGVS. De foto's die u voorlegt van u en uw vader en uw (stief)oom H.(...) bevestigen op geen enkele manier het asielrelaas dat u vertelt. Het zijn louter geknipte stukken van foto's en kopieën. In verband met de documenten die u voorlegt van de ziekenhuisopname van uw moeder en uw broer dient te worden opgemerkt dat nergens uit deze documenten blijkt dat er een directe link zou zijn met de problemen die u aanhaalt te hebben gehad in Afghanistan en op basis waarvan u asiel en bescherming aanvraagt in België. Op beide documenten wordt louter vermeld dat uw moeder en broer behandeld zijn op de afdeling voor orthopedie, dit kan echter omwille van eender welke reden en voor eender welke ingreep zijn geweest. Deze documenten vormen dan ook in geen enkel opzicht een duidelijk aantoonbaar bewijs voor de problemen die u aanhaalt. In verband met de verschillende bevestigingsbrieven omtrent uw problemen die u voorlegt van de burgemeesters en malikken van uw regio van herkomst dient kort te worden herhaald dat deze enkel bewijswaarde kunnen hebben als ze ondersteund worden door een geloofwaardig asielrelaas, hetwelk u niet aangetoond heeft. Bovendien hebben al deze documenten een zeer duidelijk gesolliciteerd karakter, aangezien ze allemaal op uw vraag werden opgemaakt na het verkrijgen van de negatieve beslissing inzake uw eerste asielaanvraag. Verder zijn de meeste van deze documenten gewoon voorgedrukte kopieën, met een handgeschreven tekst erop en geen of een zeer vage stempel. Deze documenten kunnen dan ook duidelijk op uw vraag door eender wie zijn opgesteld en hebben geen sluitende bewijswaarde. In verband met de dreigbrief die u voorlegt die uw familie zou hebben verkregen vanwege de taliban, kan dezelfde opmerking gemaakt worden. Het gaat hier duidelijk om een voorgedrukte kleurenkopie met handgeschreven tekst, waarbij zelfs de stempel al in kleur voorgedrukt is op het papier. Dergelijk document heeft geen objectieve bewijswaarde. Het huurcontract en de betalingsbevestigingen van elektriciteit die u voorlegt van uw familie, kunnen louter dienst doen als bevestiging van waar uw familie gewoond heeft in de daarop vermelde periode. Ook deze documenten kunnen in geen enkel opzicht een bewijs zijn voor de problemen die u aanhaalt te hebben gehad in Afghanistan. Vervolgens zijn er de foto's die u neerlegt van het huis van uw familie na de explosie. Deze foto's tonen beelden van scherven en een omvergegooide kast. Opnieuw kunnen deze beelden eender waar en door eender wie genomen zijn en vormen ze geen duidelijk aantoonbaar bewijsmateriaal voor uw asielmotieven. De enveloppes die u neerlegt zijn louter een indicatie dat u recent documenten heeft verkregen vanuit Afghanistan. Tot slot zijn er de documenten die u neerlegt omtrent de communicatie die u, uw advocaat en uw sociaal assistente hadden met de dienst Tracing van het Rode Kruis. Deze kunnen evenmin dienst doen als een bewijs voor uw asielrelaas, maar zijn louter een indicatie dat u op zoek bent naar uw familie in Afghanistan. Hieraan dient bovendien te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier is toegevoegd, dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afghaanse asielzoeker.

Inzake de beoordeling of u al dan niet in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in België, dient het volgende te worden opgemerkt.

In overeenstemming met artikel 48/5, §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is er geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land werd toegelaten.

Volgens het tweede lid van datzelfde artikel kan een land worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of wanneer de asielzoeker anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.

Op grond van uw verklaringen en de stukken in uw administratief dossier (Ministero dell'Interno 23/02/2015 en IBZ 03/04/2015) blijkt dat u in februari 2014 de subsidiaire beschermingsstatus verkregen heeft in Italië. Het CGVS dient uw vraag naar het statuut van subsidiair beschermde dan ook niet opnieuw te beoordelen, tenzij zou blijken dat de bescherming die door Italië verleend wordt, heeft opgehouden te bestaan, dat deze bescherming ontoereikend zou zijn, of dat u ten aanzien van Italië een grondige vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming zou lopen.

In casu heeft u geen elementen aangehaald waaruit blijkt dat u Italië heeft verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. U verklaart letterlijk geen vrees voor vervolging te hebben in Italië (CGVS, p. 10). U beroept zich in het kader van uw huidige asielaanvraag louter op uw levensomstandigheden in Italië. U stelt dat het leven zeer moeilijk is in Italië en dat u er veel problemen had. U had er geen woonplaats of plek om te verblijven nadat u het centrum diende te verlaten en u vreest er geen werk te zullen kunnen vinden (CGVS, p. 10). Door het aanhalen van bovenstaande problemen toont u geenszins aan dat er in uw hoofd in Italië sprake was van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. De door u aangehaalde redenen voor uw vertrek uit Italië in 2014 zijn louter van socio-economische aard.

U haalt aan te vrezen geen werk te zullen kunnen vinden in Italië (CGVS, p. 10). U dan gevraagd naar de concrete pogingen die u heeft ondernomen om werk te zoeken in Italië nadat u daar uw verblijfspapieren had gekregen, blijven uw verklaringen echter eerder vaag. U zegt dat u ging solliciteren maar dat er geen werk is (CGVS, p. 10). U zou werk gezocht hebben in heel Torino maar niemand hielp u (CGVS, p. 10). U wederom gevraagd dan enkele concrete voorbeelden te geven van de pogingen die u heeft ondernomen, stelt u naar verschillende werkgevers te zijn geweest in eender welke sector maar ze zouden u telkens gezegd hebben dat er geen werk was voor u (CGVS, p. 11). Ondanks dat het u herhaaldelijk gevraagd wordt blijft u duidelijk eerder vaag over uw pogingen om werk te vinden in Italië en slaagt u er niet in een concreet voorbeeld te geven van een werkgever die u contacteerde en de precieze reden waarom u daar niet aan de slag kon gaan. U dan gevraagd of u bij interimkantoren bent langs geweest, stelt u dat er geen interimkantoren waren (CGVS, p. 11). Hier komt het toch zeer weinig aannemelijk over dat er geen interimkantoren zouden geweest zijn op de plek waar u verbleef in Italië. U nog een keer gevraagd of er helemaal geen uitzendkantoren waren, stelt u dat er misschien wel waren maar niet voor jullie (CGVS, p. 11). U gevraagd of u dan niet geprobeerd heeft daarheen te gaan, stelt u dat u naar bepaalde kantoren ging maar dat u werd gezegd dat het kantoor u niet nodig had (CGVS, p. 11). Maar u dan gevraagd te specificeren naar waar u juist ging, stelt u dan dat u naar winkels ging in Torino en daar zocht naar werk maar dat ze u zeiden dat ze niets voor u konden doen (CGVS, p. 11). Opnieuw blijven uw verklaringen eerder vaag en op geen enkel moment kan u een concreet en specifiek voorbeeld geven van een plek of werkgever waar u bent gaan solliciteren of naar werk bent gaan zoeken. U vervolgens gevraagd of u ooit bij een soort werkwinkel of organisatie, die helpt bij het zoeken naar tewerkstelling, bent langs geweest, stelt u dat dat daar niet bestond (CGVS, p. 11). Opnieuw lijkt het weinig aannemelijk dat dergelijke organisatie niet zou bestaan op de plek waar u in Italië verbleef. U heeft er blijkbaar ook niet verder naar geïnformeerd. Bovendien dient bij dit alles te worden opgemerkt dat het feit dat u in Italië niet direct werk vond na uw verblijfsstatuut daar te hebben gekregen aan tal van factoren te wijten kan zijn, met name dat er geen geschikte vacatures waren, de taalbarrière, dat u niet het geschikte profiel had of dat u niet de vereiste ervaring had. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u in Italië geen werk kreeg of kon vinden omwille van één van de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Wat betreft de door u verklaarde moeilijkheden om onderdak te vinden in Italië dient het volgende te worden opgemerkt. Om te beginnen blijkt uit uw verklaringen dat u, ook nadat u het statuut van subsidiaire bescherming verkreeg, nog een aantal maanden in het opvangcentrum mocht blijven en dat u daarbij 80-90 euro per maand werd betaald (CGVS, p. 10). Deze opvang was slechts tijdelijk en uiteindelijk diende u het centrum te verlaten. U verbleef vervolgens op straat, in parken en in treinstations (CGVS, p. 9-10). Uit uw verklaringen blijkt nergens dat u, tijdens uw verblijf in Torino, nadat u het opvangcentrum diende te verlaten, concrete pogingen heeft ondernomen om een woonplaats te zoeken. U specifiek gevraagd welke stappen u heeft ondernomen om een verblijfplaats te vinden in Italië, stelt u dat u geen adres probeerde te vinden want u wist dat het niet mogelijk was (CGVS, p. 11). U nog een keer gevraagd waarom u het toch niet probeerde, kan u louter herhalen dat het niet mogelijk was, u werkte niet en kende niemand en wist zeker dat niemand u een plek zou geven (CGVS, p. 11). U hebt dus blijkbaar geen enkele poging ondernomen om een onderkomen te zoeken in Italië. U verder de vraag gesteld of u zich bent gaan aanmelden bij enige sociale voorzieningen of instanties van de overheid om u te helpen bij de zoektocht naar een woonplaats, stelt u dat niet te hebben gedaan (CGVS, p. 11). U zou zich nooit ergens zijn gaan aanmelden voor een opvangplaats of hulp bij het zoeken naar huisvesting, volgens uw verklaringen bestond er zo geen systeem (CGVS, p. 11). U dan gevraagd of er in Italië geen organisaties zijn die zich daarmee bezig houden, dan stelt u dat er wel een organisatie was die opvang gaf aan migranten en mensen die op straat leven maar dat je er maar terecht kon van 10 pm 's avonds tot 7 am 's ochtends en u bent daar blijkbaar niet heen gegaan (CGVS, p. 11). Het feit dat u geen huisvesting heeft gevonden in Italië blijkt duidelijk veeleer te maken te hebben met de vaststelling dat u zelf zeer weinig concrete stappen heeft ondernomen om een verblijfplaats te vinden. Nergens uit uw verklaringen kan worden opgemaakt dat u in Italië geen vaste woonplaats zou hebben kunnen vinden omwille van één van de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Dat u stelt dat de levensomstandigheden in Italië niet waren zoals u verwacht had en dat het leven in Italië zeer moeilijk was voor u, maakt niet dat u een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt in deze EU-lidstaat.

In deze verschilt uw situatie, als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet, grondig met de situatie van een asielzoeker. Als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen, geniet u binnen de EU van een bijzondere bescherming tegen refoulement. Alsook zijn, overeenkomstig de EU-wetgeving, aan uw subsidiaire beschermingsstatus, een verblijfsrecht en verschillende rechten en voordelen verbonden inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratievoorzieningen.

Het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische omstandigheden tussen de verschillende EU-lidstaten doet hieraan geen afbreuk. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze toegang heeft tot huisvesting, werk en andere sociale voorzieningen, geldt dit eveneens voor vreemdelingen die de subsidiaire beschermingsstatus verkregen hebben binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen die de subsidiaire bescherming genieten rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, houdt in uw hoofde geen vervolging in overeenkomstig artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van dezelfde wet. U heeft de subsidiaire beschermingsstatus verkregen in Italië, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan uw status en waarvan u gebruik kunt maken.

In het licht van bovenstaande vaststellingen kan er bijgevolg vanuit worden gegaan dat uw fundamentele rechten als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet, verzekerd zijn in Italië, dat Italië het non-refoulement beginsel naleeft, evenals dat uw levensomstandigheden er niet als onmenselijk of menonterend kunnen worden beschouwd zoals bedoeld in artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en Fundamentele Vrijheden.

Het Commissariaat-generaal onderscheidt voor het overige geen concrete elementen waaruit kan blijken dat u verhinderd zou zijn om zich terug naar Italië te begeven en zich toegang te verschaffen, rekening houdende met uw geldige verblijfstitel aldaar.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat de Italiaanse autoriteiten u de status van subsidiair beschermde hebben toegekend en dat u niet mag worden teruggeleid naar Afghanistan.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2004/83/EG), en van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen

die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

2.5. In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat er geen geloof kon worden gehecht aan zijn asielrelaas. Bij arrest met nummer 109 119 van 5 september 2013 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad in het kader van de huidige en tweede asielaanvraag evenmin de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde desbetreffend terecht het volgende:

“Op basis van uw verklaringen en na onderzoek van alle elementen aanwezig in uw administratief dossier, wordt door het CGVS opnieuw geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie is dat u geen nieuwe elementen naar voren brengt die toelaten de eerder genomen weigeringsbeslissing te wijzigen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het CGVS inzake uw eerste asielaanvraag reeds op 18 februari 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus nam omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas was ondermijnd en er geen geloof kon worden gehecht aan uw asielmotieven. Op 5 september 2013 bevestigde de RvV deze beslissing van het CGVS in het arrest met nummer 109119. Het CGVS kan zich er dan ook toe beperken om heden in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken die u nu aanhaalt bij uw tweede asielaanvraag, dit weliswaar in het licht van alle in uw dossier aanwezige elementen. Hierbij moet worden opgemerkt dat u in uw huidige asielrelaas verder bouwt op uw initieel asielrelaas, waar u

aan vasthoudt (CGVS, p. 11-12), en dat door het CGVS als ongeloofwaardig werd bevonden. Hierdoor kan er ook aan uw huidig asielrelaas geen geloof gehecht worden.

U gevraagd naar de reden van uw huidige tweede asielaanvraag en of er nieuwe elementen zijn die u wenst toe te voegen, nieuwe dingen die intussen sinds uw vorige asielaanvraag gebeurd zijn of zaken die u wenst te wijzigen aan uw vorige verklaringen, dan vertelt u over de andere omstandigheden waarin uw vader om het leven zou zijn gekomen en de problemen die uw moeder en broers en zus nog zouden hebben gekend met uw oom en met de taliban na uw vertrek. In verband met de dood van uw vader dient kort te worden opgemerkt dat deze wijziging in uw verklaringen over de omstandigheden waarin uw vader om het leven kwam, niets kan wijzigen aan de beoordeling omtrent de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Integendeel, als uw vader, zoals u nu zegt, geen hartproblemen had, was er dus geen financiële lening nodig van uw (stief)oom, wat u beweerde bij uw eerste asielaanvraag, en valt bijgevolg ook het drukkingsmiddel weg dat uw oom tegen u kon gebruiken, namelijk dat u voor hem moest komen werken om de schulden af te betalen. Binnen de context van de huidige verklaringen die u geeft komt het asielrelaas waar u aan vasthoudt dus nog minder aannemelijk over. Vervolgens zijn er uw verklaringen over de problemen die uw moeder en broers en zus zouden hebben gekregen na u uw vertrek, in navolging van de problemen die u had en die u deden vertrekken uit Afghanistan: er zou een explosie hebben plaats gevonden in het huis van uw familie waarbij uw moeder en broer ernstig gewond raakten, uw familie zou (...) een driegbrief hebben ontvangen vanwege de taliban en meer recent zou u hebben vernomen dat uw moeder en broers en zus door uw oom of door de taliban werden meegenomen naar een onbekende plek (CGVS, p. 5-6, p. 7 en p. 11-12). Gezien er geen geloof wordt gehecht aan de problemen die u stelt te hebben gehad met uw (stief)oom en met de taliban, kan er ook geen geloof worden gehecht aan alle gebeurtenissen die u hier verder aan verbindt. De problemen die u aanhaalt die uw familie zou hebben gekend met uw (stief)oom en met de taliban na uw vertrek en ook nu meer recent, liggen immers volledig in het verlengde van het initiële asielrelaas dat u vertelt (p. 11-12).

Uit bovengestelde vaststellingen dient te worden besloten dat u geen elementen aanbrengt die een ander licht zouden werpen op de eerdere beoordeling van uw asielmotieven. U heeft met andere woorden niet aangetoond dat u een gegronde vrees voor vervolging hebt op basis van één van de criteria van de Conventie van Genève. De eerder genomen weigeringsbeslissing van het CGVS inzake de toekenning van de vluchtelingenstatus blijft bijgevolg behouden.

De nieuwe documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. In verband met deze documenten dient te worden opgemerkt dat deze enkel bewijswaarde hebben indien zij worden ondersteund door een geloofwaardig en coherent asielrelaas, wat in casu niet het geval blijkt te zijn. Uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs) en die van uw vader zijn louter een indicatie voor uw Afghaanse nationaliteit, dewelke niet betwist wordt door het CGVS. De foto's die u voorlegt van u en uw vader en uw (stief)oom H.(...) bevestigen op geen enkele manier het asielrelaas dat u vertelt. Het zijn louter geknipte stukken van foto's en kopieën. In verband met de documenten die u voorlegt van de ziekenhuisopname van uw moeder en uw broer dient te worden opgemerkt dat nergens uit deze documenten blijkt dat er een directe link zou zijn met de problemen die u aanhaalt te hebben gehad in Afghanistan en op basis waarvan u asiel en bescherming aanvraagt in België. Op beide documenten wordt louter vermeld dat uw moeder en broer behandeld zijn op de afdeling voor orthopedie, dit kan echter omwille van eender welke reden en voor eender welke ingreep zijn geweest. Deze documenten vormen dan ook in geen enkel opzicht een duidelijk aantoonbaar bewijs voor de problemen die u aanhaalt. In verband met de verschillende bevestigingsbrieven omtrent uw problemen die u voorlegt van de burgemeesters en malikken van uw regio van herkomst dient kort te worden herhaald dat deze enkel bewijswaarde kunnen hebben als ze ondersteund worden door een geloofwaardig asielrelaas, hetwelk u niet aangetoond heeft. Bovendien hebben al deze documenten een zeer duidelijk gesolliciteerd karakter, aangezien ze allemaal op uw vraag werden opgemaakt na het verkrijgen van de negatieve beslissing inzake uw eerste asielaanvraag. Verder zijn de meeste van deze documenten gewoon voorgedrukte kopieën, met een handgeschreven tekst erop en geen of een zeer vage stempel. Deze documenten kunnen dan ook duidelijk op uw vraag door eender wie zijn opgesteld en hebben geen sluitende bewijswaarde. In verband met de dreigbrief die u voorlegt die uw familie zou hebben verkregen vanwege de taliban, kan dezelfde opmerking gemaakt worden. Het gaat hier duidelijk om een voorgedrukte kleurenkopie met handgeschreven tekst, waarbij zelfs de stempel al in kleur voorgedrukt is op het papier. Dergelijk document heeft geen objectieve bewijswaarde. Het huurcontract en de betalingsbevestigingen van elektriciteit die u voorlegt van uw familie, kunnen louter dienst doen als bevestiging van waar uw familie gewoond heeft in de daarop vermelde periode. Ook deze documenten kunnen in geen enkel opzicht een bewijs zijn voor de problemen die u aanhaalt te hebben gehad in

Afghanistan. Vervolgens zijn er de foto's die u neerlegt van het huis van uw familie na de explosie. Deze foto's tonen beelden van scherven en een omvergegooide kast. Opnieuw kunnen deze beelden eerder waar en door eerder wie genomen zijn en vormen ze geen duidelijk aantoonbaar bewijsmateriaal voor uw asielmotieven. De enveloppes die u neerlegt zijn louter een indicatie dat u recent documenten heeft verkregen vanuit Afghanistan. Tot slot zijn er de documenten die u neerlegt omtrent de communicatie die u, uw advocaat en uw sociaal assistente hadden met de dienst Tracing van het Rode Kruis. Deze kunnen evenmin dienst doen als een bewijs voor uw asielrelaas, maar zijn louter een indicatie dat u op zoek bent naar uw familie in Afghanistan. Hieraan dient bovendien te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier is toegevoegd, dat Afgaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek door Afgaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afgaanse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afgaanse asielzoeker.

Inzake de beoordeling of u al dan niet in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in België, dient het volgende te worden opgemerkt.

In overeenstemming met artikel 48/5, §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is er geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land werd toegelaten.

Volgens het tweede lid van datzelfde artikel kan een land worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of wanneer de asielzoeker anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.

Op grond van uw verklaringen en de stukken in uw administratief dossier (Ministero dell'Interno 23/02/2015 en IBZ 03/04/2015) blijkt dat u in februari 2014 de subsidiaire beschermingsstatus verkregen heeft in Italië. Het CGVS dient uw vraag naar het statuut van subsidiair beschermde dan ook niet opnieuw te beoordelen, tenzij zou blijken dat de bescherming die door Italië verleend wordt, heeft opgehouden te bestaan, dat deze bescherming ontoereikend zou zijn, of dat u ten aanzien van Italië een grondige vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming zou lopen.

In casu heeft u geen elementen aangehaald waaruit blijkt dat u Italië heeft verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. U verklaart letterlijk geen vrees voor vervolging te hebben in Italië (CGVS, p. 10). U beroept zich in het kader van uw huidige asielaanvraag louter op uw levensomstandigheden in Italië. U stelt dat het leven zeer moeilijk is in Italië en dat u er veel problemen had. U had er geen woonplaats of plek om te verblijven nadat u het centrum diende te verlaten en u vreest er geen werk te zullen kunnen vinden (CGVS, p. 10). Door het aanhalen van bovenstaande problemen toont u geenszins aan dat er in uw hoofd in Italië sprake was van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. De door u aangehaalde redenen voor uw vertrek uit Italië in 2014 zijn louter van socio-economische aard.

U haalt aan te vrezen geen werk te zullen kunnen vinden in Italië (CGVS, p. 10). U dan gevraagd naar de concrete pogingen die u heeft ondernomen om werk te zoeken in Italië nadat u daar uw verblijfspapieren had gekregen, blijven uw verklaringen echter eerder vaag. U zegt dat u ging solliciteren maar dat er geen werk is (CGVS, p. 10). U zou werk gezocht hebben in heel Torino maar niemand hielp u (CGVS, p. 10). U wederom gevraagd dan enkele concrete voorbeelden te geven van de pogingen die u heeft ondernomen, stelt u naar verschillende werkgevers te zijn geweest in eerder welke sector maar ze zouden u telkens gezegd hebben dat er geen werk was voor u (CGVS, p. 11). Ondanks dat het u herhaaldelijk gevraagd wordt blijft u duidelijk eerder vaag over uw pogingen om werk te vinden in Italië en slaagt u er niet in een concreet voorbeeld te geven van een werkgever die u contacteerde en de precieze reden waarom u daar niet aan de slag kon gaan. U dan gevraagd of u bij interimkantoren bent

langs geweest, stelt u dat er geen interimkantoren waren (CGVS, p. 11). Hier komt het toch zeer weinig aannemelijk over dat er geen interimkantoren zouden geweest zijn op de plek waar u verbleef in Italië. U nog een keer gevraagd of er helemaal geen uitzendkantoren waren, stelt u dat er misschien wel waren maar niet voor jullie (CGVS, p. 11). U gevraagd of u dan niet geprobeerd heeft daarheen te gaan, stelt u dat u naar bepaalde kantoren ging maar dat u werd gezegd dat het kantoor u niet nodig had (CGVS, p. 11). Maar u dan gevraagd te specificeren naar waar u juist ging, stelt u dan dat u naar winkels ging in Torino en daar zocht naar werk maar dat ze u zeiden dat ze niets voor u konden doen (CGVS, p. 11). Opnieuw blijven uw verklaringen eerder vaag en op geen enkel moment kan u een concreet en specifiek voorbeeld geven van een plek of werkgever waar u bent gaan solliciteren of naar werk bent gaan zoeken. U vervolgens gevraagd of u ooit bij een soort werkwinkel of organisatie, die helpt bij het zoeken naar tewerkstelling, bent langs geweest, stelt u dat dat daar niet bestond (CGVS, p. 11). Opnieuw lijkt het weinig aannemelijk dat dergelijke organisatie niet zou bestaan op de plek waar u in Italië verbleef. U heeft er blijkbaar ook niet verder naar geïnformeerd. Bovendien dient bij dit alles te worden opgemerkt dat het feit dat u in Italië niet direct werk vond na uw verblijfsstatuut daar te hebben gekregen aan tal van factoren te wijten kan zijn, met name dat er geen geschikte vacatures waren, de taalbarrière, dat u niet het geschikte profiel had of dat u niet de vereiste ervaring had. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u in Italië geen werk kreeg of kon vinden omwille van één van de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Wat betreft de door u verklaarde moeilijkheden om onderdak te vinden in Italië dient het volgende te worden opgemerkt. Om te beginnen blijkt uit uw verklaringen dat u, ook nadat u het statuut van subsidiaire bescherming verkreeg, nog een aantal maanden in het opvangcentrum mocht blijven en dat u daarbij 80-90 euro per maand werd betaald (CGVS, p. 10). Deze opvang was slechts tijdelijk en uiteindelijk diende u het centrum te verlaten. U verbleef vervolgens op straat, in parken en in treinstations (CGVS, p. 9-10). Uit uw verklaringen blijkt nergens dat u, tijdens uw verblijf in Torino, nadat u het opvangcentrum diende te verlaten, concrete pogingen heeft ondernomen om een woonplaats te zoeken. U specifiek gevraagd welke stappen u heeft ondernomen om een verblijfplaats te vinden in Italië, stelt u dat u geen adres probeerde te vinden want u wist dat het niet mogelijk was (CGVS, p. 11). U nog een keer gevraagd waarom u het toch niet probeerde, kan u louter herhalen dat het niet mogelijk was, u werkte niet en kende niemand en wist zeker dat niemand u een plek zou geven (CGVS, p. 11). U hebt dus blijkbaar geen enkele poging ondernomen om een onderkomen te zoeken in Italië. U verder de vraag gesteld of u zich bent gaan aanmelden bij enige sociale voorzieningen of instanties van de overheid om u te helpen bij de zoektocht naar een woonplaats, stelt u dat niet te hebben gedaan (CGVS, p. 11). U zou zich nooit ergens zijn gaan aanmelden voor een opvangplaats of hulp bij het zoeken naar huisvesting, volgens uw verklaringen bestond er zo geen systeem (CGVS, p. 11). U dan gevraagd of er in Italië geen organisaties zijn die zich daarmee bezig houden, dan stelt u dat er wel een organisatie was die opvang gaf aan migranten en mensen die op straat leven maar dat je er maar terecht kon van 10 pm 's avonds tot 7 am 's ochtends en u bent daar blijkbaar niet heen gegaan (CGVS, p. 11). Het feit dat u geen huisvesting heeft gevonden in Italië blijkt duidelijk veeleer te maken te hebben met de vaststelling dat u zelf zeer weinig concrete stappen heeft ondernomen om een verblijfplaats te vinden. Nergens uit uw verklaringen kan worden opgemaakt dat u in Italië geen vaste woonplaats zou hebben kunnen vinden omwille van één van de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Dat u stelt dat de levensomstandigheden in Italië niet waren zoals u verwacht had en dat het leven in Italië zeer moeilijk was voor u, maakt niet dat u een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt in deze EU-lidstaat.

In deze verschilt uw situatie, als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet, grondig met de situatie van een asielzoeker. Als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen, geniet u binnen de EU van een bijzondere bescherming tegen refoulement. Alsook zijn, overeenkomstig de EU-wetgeving, aan uw subsidiaire beschermingsstatus, een verblijfsrecht en verschillende rechten en voordelen verbonden inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratievoorzieningen.

Het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische omstandigheden tussen de verschillende EU-lidstaten doet hieraan geen afbreuk. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze toegang heeft tot huisvesting, werk en andere sociale voorzieningen, geldt dit eveneens voor vreemdelingen die de subsidiaire beschermingsstatus verkregen hebben binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen die de subsidiaire bescherming genieten rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, houdt in uw hoofde geen vervolging in overeenkomstig artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op

ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van dezelfde wet. U heeft de subsidiaire beschermingsstatus verkregen in Italië, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan uw status en waarvan u gebruik kunt maken.

In het licht van bovenstaande vaststellingen kan er bijgevolg vanuit worden gegaan dat uw fundamentele rechten als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet, verzekerd zijn in Italië, dat Italië het non-refoulement beginsel naleeft, evenals dat uw levensomstandigheden er niet als onmenselijk of mensonterend kunnen worden beschouwd zoals bedoeld in artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en Fundamentele Vrijheden.

Het Commissariaat-generaal onderscheidt voor het overige geen concrete elementen waaruit kan blijken dat u verhinderd zou zijn om zich terug naar Italië te begeven en zich toegang te verschaffen, rekening houdende met uw geldige verblijfstitel aldaar. (...).

Voormelde motieven zijn pertinent, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker wenst de verklaringen die hij tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft afgelegd thans op een aantal punten te wijzigen. Vooreerst geeft verzoeker aan dat zijn vader nog in leven was op het ogenblik dat hij in 2012 naar België vluchtte. Net als verzoekers oom zou zijn vader toen voor de taliban hebben gewerkt. Verzoeker beweert zijn land van herkomst te zijn ontvlucht omdat hij door zijn vader en oom onder druk zou zijn gezet om zich eveneens aan te sluiten. Daarnaast bevestigt verzoeker dat er in 2013 een explosie heeft plaatsgevonden in het huis van zijn familie, maar hij geeft nu aan dat het om een ongeluk ging waarbij een bom die door zijn vader in gereedheid werd gebracht om er vervolgens een aanslag mee te plegen – verzoekers vader zou hiertoe aangezet zijn door zijn oom mauwlawi H. – onbedoeld tot ontploffing kwam in hun eigen huis. Verzoekers vader zou hierbij het leven gelaten hebben en zijn moeder en broer zouden ernstig gewond zijn geraakt. Verzoeker wijst erop dat de feiten dermate gruwelijk waren dat hij het tot nu niet zou hebben aangedurfd er de volledige waarheid over te vertellen. Hij stelt vanuit een diepgeworteld gevoel van schaamte en verdringing te hebben gehoopt de precieze loop van de gebeurtenissen verborgen te kunnen houden. Als bewijs van zijn gewijzigd relaas legt verzoeker foto's voor waarop het stoffelijk overschot van zijn vader zou zijn te zien na de explosie (verzoekschrift, stuk 3). Ter vergelijking legt verzoeker tevens een oudere familiefoto voor waarop zijn vader zou zijn afgebeeld (verzoekschrift, stuk 4). Volgens verzoeker blijkt uit een vergelijking met de *taskara* van zijn vader, waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratief dossier, duidelijk dat op de voorgelegde foto's zonder enige twijfel het stoffelijk overschot van zijn vader is afgebeeld. Verzoeker betoogt dat de waarachtigheid van deze versie van de feiten blijkt uit het gehoorverslag, waar hij een aantal aanzetten zou hebben gegeven tot het vertellen van wat er werkelijk gebeurd is maar dit uiteindelijk niet aandurfde.

De Raad is van oordeel dat aan de gewijzigde verklaringen van verzoeker geen geloof kan worden gehecht, en wel om volgende redenen. Dat verzoeker tijdens zijn gehoor op 2 juni 2015 niet heeft vermeld dat zijn vader het slachtoffer is geworden van een bom die hij als talib zelf tot ontploffing moest brengen, daarbij zijn eigen familie ernstig heeft verwond en zijn eigen huis heeft vernield, is volgens verzoeker *“niet zo eigenaardig”* te noemen gezien de impact die deze gruwel op hem zou hebben. Echter, van een kandidaat-vluchteling mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Gelet op bovenstaande bekentenis en verzoekers eerdere bekentenis in het kader van zijn eerste asielaanvraag onjuiste verklaringen te hebben afgelegd over de omstandigheden waarin zijn vader om het leven kwam, geeft verzoeker andermaal aan hierover niet de waarheid te hebben gesproken. Dat verzoeker een dermate belangrijke ontwikkeling in zijn asielrelaas – het incident zou zich kort na verzoekers gehoor in het kader van zijn eerste asielaanvraag hebben voorgedaan – zou hebben verzwegen uit schaamte of ten gevolge van verdringing komt de Raad niet aannemelijk voor. Deze verklaring klemmt des te meer daar verzoeker in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk

verwijst naar de omstandigheden waarin zijn vader is omgekomen om te betogen dat *“het duidelijk (is) dat het land ontvluchten de enige manier was waarop verzoeker zich kon onttrekken aan de invloed van de taliban.”*. Uitgaand van de hypothese dat verzoekers huidige verklaringen beantwoorden aan de werkelijkheid en verzoeker daadwerkelijk door zijn vader en oom onder druk werd gezet om zich aan te sluiten bij de taliban, acht de Raad de verklaringen die verzoeker in het kader van zijn eerste asielaanvraag heeft afgelegd over de ziekte van zijn vader en het daaruit voortvloeiende probleem met de taliban geheel onlogisch. Op het ogenblik van voormelde verklaringen zou verzoekers vader immers nog in leven zijn geweest en er valt bijgevolg niet in te zien waarom verzoeker toen een verzonnen verhaal meende te moeten vertellen. Een en ander wijst erop dat verzoeker zijn verklaringen heeft aangepast naarmate daaraan geen geloof werd gehecht door de asielinstanties. Deze vaststelling ondermijnt verzoekers geloofwaardigheid op fundamentele wijze. Het weze bovendien benadrukt dat verzoekers nieuwe versie van de feiten volledig in het verlengde ligt van zijn initiële asielrelaas. Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoeker stelt te hebben gehad met zijn oom en de taliban, kan er ook geen geloof worden gehecht aan verzoekers bewering dat zijn vader zou zijn omgekomen tijdens de voorbereiding van een aanslag die hij op instigatie van verzoekers oom had willen plegen.

De thans voorgelegde documenten vermogen verzoekers geloofwaardigheid niet te herstellen. De Raad wijst erop dat documenten slechts over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. De bij het verzoekschrift gevoegde foto's tonen het stoffelijk overschot van een persoon, maar bevatten geen enkele objectieve aanwijzing aangaande de identiteit van deze persoon, noch betreffende de oorzaak van zijn verwondingen. Op basis van een eenvoudige vergelijking van deze foto's met de gevoegde familiefoto en de foto op de *taskara* van verzoekers vader kan niet met zekerheid worden gesteld dat het hier een en dezelfde persoon betreft. Met betrekking tot de dreigbrief van de taliban die verzoeker reeds op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen had neergelegd, kan worden opgemerkt dat de bewijswaarde van dit document nog meer op de helling komt in het licht van verzoekers gewijzigde verklaringen. Immers, tijdens zijn gehoor liet verzoeker optekenen dat voormelde brief verband houdt met de explosie in het huis van zijn familie. Enige tijd nadat zijn familie deze brief had ontvangen zouden de taliban hem komen zoeken zijn, maar niet gevonden hebben en vervolgens het huis van zijn familie hebben opgeblazen (stuk 5, gehoorverslag, p. 7). Het gegeven dat verzoeker dit stuk had voorgelegd ter staving van een gebeurtenis waarvan hij nu toegeeft dat ze nooit heeft plaatsgevonden doet in ernstige mate afbreuk aan de overtuigingskracht ervan.

De Raad volgt verzoeker niet waar hij aanvoert dat uit het gehoorverslag zou blijken dat hij een aantal aanzetten zou hebben gegeven tot het vertellen van zijn huidige versie van de feiten maar het uiteindelijk niet aandurfde. Noch uit de geciteerde passage, noch uit enige andere passage van het gehoorverslag kan worden afgeleid dat verzoeker de intentie had iets anders te verklaren dan datgene wat hij blijkens dit verslag daadwerkelijk heeft verklaard, laat staan dat een gebrek aan durf hem daarvan zou hebben weerhouden.

2.6. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, in overeenstemming met artikel 48/5, § 4, eerste lid van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land werd toegelaten. Volgens het tweede lid van datzelfde artikel kan een land worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of wanneer de asielzoeker anderszins

reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.

De Raad stelt op basis van het administratief dossier vast dat verzoeker in februari 2014 de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen in Italië, en verwijst in dit verband naar hoger geciteerde relevante passage uit de bestreden beslissing.

Verzoeker betoogt dat hij geen reële bescherming geniet in Italië. Uit objectieve bronnen zou immers blijken dat Italië zijn verplichtingen ten aanzien van personen met een beschermingsstatuut niet nakomt. Verzoeker wijst in dit verband op de rechten die personen met een subsidiaire beschermingsstatus aan de artikelen 26, 28 en 31 van de richtlijn 2004/83/EG ontleent. Verzoeker laat verder gelden dat het opvangsysteem in Italië door de huidige asielcrisis zwaar onder druk staat. De omstandigheden waarin asielzoekers er worden opgevangen zouden ronduit problematisch zijn. Eens zij een beschermingsstatuut verwerven, zouden zij volledig aan hun lot worden overgelaten. De toegang tot de arbeidsmarkt zou uiterst problematisch zijn en zeer grote aantallen personen met een beschermingsstatuut zouden net als verzoeker in het daklozencircuit terechtkomen. Het gaat hier volgens verzoeker om een structureel probleem in de Italiaanse samenleving dat weinig of niets te maken heeft met zijn persoonlijke inzet. Bovendien dient volgens verzoeker in rekening te worden gebracht dat hij lijdt aan een ernstige vorm van astma, hetgeen zou blijken uit het gevoegde medisch attest (verzoekschrift, stuk 5). Opnieuw in Italië op straat terecht komen zou dan ook desastreus zijn voor verzoekers gezondheidstoestand. In die zin zou verzoeker zonder meer een extra kwetsbaar profiel hebben. Vervolgens citeert verzoeker uit diverse rapporten en publicaties waarin gewezen wordt op de moeilijkheden die asielzoekers en personen met een beschermingsstatus in Italië zouden ondervinden op het vlak van huisvesting, toegang tot werk en sociale bijstand, integratie en gezondheidszorg. Verzoeker besluit dat de bestreden beslissing zich beperkt tot het beschuldigend wijzen met de vinger naar hem, zonder ook maar op enige manier rekening te houden met de zeer structurele problemen in Italië, die het verzoeker onmogelijk zouden maken om aldaar een menswaardig bestaan op te bouwen.

De Raad stelt vast dat verzoeker, in de mate dat hij zich in bovenstaand betoog hoofdzakelijk beperkt tot het aanhalen van de algemene situatie van personen met een beschermingsstatuut in Italië en het verwijzen naar algemene rapporten, niet aantoonde dat hij in Italië het risico loopt om werkelijk te worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Waar verzoeker slechts wijst op structurele problemen in de Italiaanse samenleving maar de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing aangaande zijn zoekgedrag naar werk en huisvesting geheel ongemoeid laat, toont hij evenmin aan dat de bescherming die hij in Italië geniet ontoereikend zou zijn, laat staan dat het voor hem onmogelijk zou zijn om in Italië een menswaardig bestaan op te bouwen. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij op basis waarvan kan worden aangenomen dat hij in geval van terugkeer naar Italië ertoe gedwongen zou zijn op straat te leven, zodat een verwijzing naar het gevoegde medisch attest in dezen niet dienstig is.

Daarnaast wijst verwerende partij er terecht op dat de situatie van verzoekende partij, die de subsidiaire beschermingsstatus geniet, grondig verschilt met de situatie van een asielzoeker. Als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen, geniet verzoekende partij binnen de EU van een bijzondere bescherming tegen refoulement. Alsook zijn, overeenkomstig het Europees gemeenschapsrecht, aan haar subsidiaire beschermingsstatus een verblijfsrecht en verschillende rechten en voordelen verbonden inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale zekerheid, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratievoorzieningen. Het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische omstandigheden tussen de verschillende EU-lidstaten doet hieraan geen afbreuk. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze toegang heeft tot huisvesting, werk en andere sociale voorzieningen, geldt dit eveneens voor vreemdelingen die de subsidiaire beschermingsstatus verkregen hebben binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen die de subsidiaire bescherming genieten rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, houdt in hoofde van verzoekende partij geen vervolging in overeenkomstig artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van dezelfde wet. Verzoekende partij heeft de subsidiaire beschermingsstatus verkregen in Italië, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan haar status en waarvan verzoekende partij gebruik kan maken.

In het licht van bovenstaande vaststellingen kan er bijgevolg vanuit worden gegaan dat verzoekende partij, als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet, fundamentele rechten verzekerd zijn in Italië, dat Italië het non-refoulement beginsel naleeft, evenals dat de levensomstandigheden van verzoekende partij er niet als onmenselijk of mensonterend kunnen worden beschouwd zoals bedoeld in artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en Fundamentele Vrijheden.

De Raad ontwaart, net als de commissaris-generaal, in het dossier van verzoekende partij aldus geen concrete elementen waaruit kan blijken dat verzoekende partij verhinderd zou zijn om zich terug naar Italië te begeven en zich toegang te verschaffen, rekening houdende met haar geldige Italiaanse verblijfstitel.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij in Italië geen reële bescherming geniet in de zin van 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.8. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen en te hervormen, “*minstens de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek*”. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF